

B. Christensen: Efter denne Opfordring af den ærede Formand kan jeg, med Hensyn til de Uttringer, som vi sidst have hørt af et æret Medlem, indskrænke mig til at sige: at jeg frygter meget for, at det islandske Folk ikke vil have let ved at finde den Beroligelse deri, som det ærede Medlem uden Tvivl har villet give det. Det er ganske underligt at ville sige, at der ikke er tunge og haarde Baand og Lænker tilstede, naar man i samme Mandedræt maa tilstaae, at deres vigtigste Erhverv med Hensyn til Handelen er i det Mindste forsaavidt endnu monopoliseret som Udlændinge ere udelukkede derfra. Heller ikke troer jeg, at de Antydninger, som det ærede Medlem gav om Commissionens Arbejder, kunne være meget trøstende for Islænderne. Men jeg begjærede egentlig Ordet for at gjøre den Udtalelse, hvor til jeg troer, at ethvert Medlem maa føle sig opfordret, efterat have hørt det af den ærede Indenrigsminister nylig Fremførte, den Udtalelse nemlig, at det er ganske vist baade for Islænderne og for Rigsdagen meget beklageligt, at den ærede Minister har troet det nødvendigt og forsvarligt at etablere en Commission i denne Sag, naar han ikke kunde sikke sig, at denne Commission blev nogenlunde betimelig færdig med Hensyn til denne Rigsdags Samtræden. Ministeriet, som vi andre, maa lægge Vægt paa, at vore Møder ikke blive forlængede; Ministeriet, som vi andre, maa lægge Vægt paa, at det ikke kommer til at faae Udseende af, at Sager angaaende nyttige Reformers Indtræden forsinkes ved den frie Forfatning, hvorunder vi leve; men det tjener paa ingen Naade dertil, naar det ærede Ministerium kommer med Reformer, paa hvilke det i en saa lang Række af Aar har været og maa have været forberedt, i, saa at sige, den ellefte Time. Det vil efter de Uttringer, som den ærede Minister har brugt, kunne formodes, at det vil skee, naar den Tid, Grundloven fordrer, som det Ordinaire for vor Forsamling, saa omtrent er udløbet, og vi skulle da være i den Stilling, enten ikke at faae denne vigtige Lovs Bearbejdelse tilendebragt, eller fremkynde dens Bearbejdelse saaledes, som hverken Sagen eller vi maaskee kunne være ret vel tjente med; men overhovedet seer jeg ikke

rettere, end at den ærede Minister ikke blot deri, at Sagen allerede har været her i Rigsdagen, men ogsaa deri, at de Mangler og Savn, der maatte være tilstede ved det foreslagte Udtast, dog vel kunne haabes at finde med Regjeringens Bistand den Rettelse her paa Rigsdagen og den Forbedring, som Ministeriet har søgt gjennem en Commission. Jeg vidste Intet til Hinder for, at Rigsdagen gjennem et Udvalg kunde opfordre de samme Mænd, til hvem den ærede Indenrigsminister er tyet i sin Commission, til, saaledes som det ofte er skeet, at møde her og afgive Betænkning om deres Anskuelser med Hensyn til de enkelte Spørgsmaal. I ethvert Tilfælde tør jeg, da denne Sag er bragt paa Bane, mene, at Ingen, end ikke den ærede Minister selv, vil finde det upassende, naar jeg tillader mig at sige, at jeg troer, at Rigsdagen i det Hele og hver enkelt af dens Medlemmer maa være ganske særdeles opfordret til at anmode den ærede Minister om at gjøre sit Alleryderste til at faae denne Sag særdeles hurtigt bragt paa Rigsdagens Bord. Det er vel saa, at Ministeren ikke kan sige: paa 8 Dage skal jeg have Commissionen bragt til at afgive sin Betænkning, saa jeg kan tage fat derpaa; han har ikke Magten dertil, men saa meget er vist, at det er paa hans Ansvar, at denne Commission er bleven nedsat, og saa meget have vi dog hørt af den ærede sidste Taler, at der ganske let kan gaae flere Dage hen, end der enten for Ministeriets Ære eller Rigsdagens Interesse eller Islands Gavn er godt og ønskeligt.

Indenrigsministeren: Jeg vil paa Grund af den Anmodning, som den ærede Taler har gjort, hverken gjøre mere eller mindre, end jeg vilde have gjort, hvis den ikke var kommen frem. (B. Christensen: Det tvivlede jeg ikke om!). Jeg behøver ingen saadan Anmodning; de Sager, der ere mig betroede, ligge mig saa meget paa Hjerte, at jeg ikke ved saadanne Udtalelser, om de end ogsaa ere affattede i de stærkeste Kraftudtryk, bringes et Skridt videre.

B. Christensen: Maa jeg bede om Ordet.